

Nedslag i Malmös medeltida historia

ARBETSMATERIAL INFÖR
SKOLBESÖKET PÅ
KOGGMUSEET

Materialet får fritt användas och kopieras

Sven Rosborn
Fotevikens Museum 2009

Hur kan materialet användas?

Detta studiehäfte är tänkt att användas som en för-uppgift innan skolklassen kommer till Koggmuseet. Vi tycker att det är viktigt att eleverna bär på en viss information om de historiska händelserna bakom det som visas på Koggmuseet redan innan de kommer till oss. Genom att framställa denna information i en mera dramatiserad berättarform blir förhoppningsvis mötet med Koggmuseet och de här uppbyggda medeltidsmiljöerna än mer levande.

Studiehäfte innehåller fyra berättelser i novellform vilka är tänkta att eleverna själva eller i grupp kan få läsa. Den första beskriver den äldsta händelsen där Malmö nere vid kusten omtalas på 1250-talet. De tre andra berättar om hur drottning Margrete kämpade mot svenskarna och tyskarna innan hon segrade och skapade Kalmarunionen 1397. Originalet till den stora koggen på Koggmuseet var ju ett av tyskarnas flaggskepp i denna kamp.

På baksidan till varje novell berättas i mer faktaform om de faktiska händelserna som omtalas i respektive novell. Efter besöket på museet kan kanske novellerna och själva besöket inspirera eleverna att själva skriva en kort uppsats i novellform om det som de lärt sig.

Frågor om de olika novellerna

Frågor till novellen på sidan 3:

Varför var det viktigt för ärkebiskopen i Skåne att bygga staden Malmö vid stranden till Öresund?

Vem var ärkebiskopens chef?

Varför kunde ärkebiskopen ge order till innevånarna i Köpenhamn att inte öppna stadens portar för kungen?

Var bodde ärkebiskopen?

Frågor till novellen på sidan 5:

Drottning Margrete hade en son Olof. Hur var han släkt med svenskkungen Magnus Eriksson?

Var tror du att Mecklenburg ligger som kung Albrekt kom från?

I det stora riddarslaget vid Åsle togs svenskkungen till fånga. Var inspärrades han och var ligger den platsen?

Vad tyckte Albrekt om en kvinna som regent? Hur tror du att kvinnor behandlades förr i tiden?

Frågor till novellen på sidan 7:

Varför mördade tyskarna som bodde i Stockholm sina svenska grannar i staden?

Av vem och hur undsattes Stockholm när den danska armén belägrade staden?

Vad hette de som styrde en medeltida stad? De var ju bland dom som mördades 1389.

Varför blev tyskarna som hört Ola berätta så arga att Ola fick fly?

Frågor till novellen på sidan 9:

Vad var en pryssing och varför fick man bara servera det goda tyska starkölet i krogen på stadens rådhus?

Anders Mortensen i berättelsen blev senare avrättad genom att brännas levande på bål. Vilka andra bestraffningssätt under medeltiden känner du till?

Vad hade sjörövarna för vapen när de anföll Malmö? Varför hittade de inte dyrbarheter i husen?

En kogg vid Malmhaugar

Nere på stranden till ”Köpmännens hamn”, eller Köpenhamn, är folkträngseln stor. Den norske kungen ska gå till sjöss. Det verkar som om köpstadens alla innevånare har mött upp för att ta farväl. Utanför Gammelstrand ligger den stora borgen på sin ö. Här finns också hundra långskepp med ett par tusen soldater ombord. Kung Håkon av Norge har på bryggan inför hela folket omfamnat den danske kungen Kristoffer. Några säger att han högt ska ha kallat honom för sin son, andra tror sig hört att danskkungen kallat Håkon sin far. Men många vet att danerkungen Kristoffer helst skulle vilja hugga huvudet av sin fiende från Norge.

Det är i Herrans år 1257. Håkon Håkonsson har med sin stora krigsflotta av vikingaskepp kommit in i Öresund. Han landade här i Köpenhamn med hela flottan och mötte på stranden danskarnas kung Kristofer med orden:

”Vill du ha krig eller fred!” Kristofer hade gnisslade tänder av ilska men tvingades att välja freden.

Mannen bredvid mig i folkträngseln är en riktigt pratsam typ.

Mannen bredvid mig i folkträngseln på Gammelstrand är pratsam så det förslår. Jag kan inget annat göra än att lyssna på dansken. Allt medan skeppet med Norges kung lägger ut från träbryggan.

”Kristofer behövde ju hjälp i sin kamp mot ärkebiskop Jacob i Lund. Jacob tar ju bara order från påven i Rom. Innan han blev ärkebiskop där över i Lund var han biskop i Roskilde och ägde hela Köpenhamn.”

”Jag vet!” Min röst var nog inte vänlig när jag irriterat svarade mannen. ”Innan biskopen reste över sundet till Skåne 1254 gav han köpenhamnarna order om att de aldrig skulle öppna sina portar för kungen. Berätta i stället något som jag inte redan känner till!”

Mannen bredvid mig surnade och harklade sig besvärat. Han tålde uppenbart inte kritik.

”Så det passar inte vad jag har att säga. Då vill du kanske inte höra om vad som hände där över hos skåningarna? Jag vet … för jag är färjeman och ror dit över minst en gång i veckan.”

Jag började lyssna lite mer uppmärksamt på hans babbel.

”Genast herr Jacob blivit ärkebiskop ville han trygga förbindelsen med sin stad Köpenhamn. Då byggde han ett försvarstorn nere på stranden på skånska sidan. Och givetvis flera hus och till och med en kyrka. Och så kallade han det hela för sin köpstad. Har du hört så fräckt.”

”Den nye ärkebiskopen vågade uppenbart utmana kungen. Det är ju kungen och inte kyrkan som äger all strandmark i Danmark.”

”Nej du! Jacob i Lund anser att han har rätt till stranden där hans byar ligger nära havet. Och det gör det där över. Därför bygger han nu köpstaden Malmhaugar. Men nu har det blivit än värre!”

Färjemannen bredvid mig berättade nu en märklig historia. Danskarnas kung hade bett den norske kungen att plundra borta vid den nya köpstaden. Hans soldater hade på sina snabbrodda vikingaskepp stulit en stor kogg som låg utanför Malmhaugar. Det var det skeppet som nu låg här ute i vattnet, framför borgen i Köpenhamn.

”När besättningen fördes i land här fick danskkungen bestämma vad man skulle göra med dem. Några högg han av huvudet, andra sitter inspärrade på borgen. Koggen tillhörde Jon, ärkebiskopens bror.”

Så hade då kungen fått en liten hämnd på sin fiende, ärkebiskopen i Lunds domkyrka.

Här finns lite fakta till artikeln

Jacob Erlandsen, biskop av Roskilde och herre till Köpenhamn, red den 5 april 1254 in i Lund för att bli ny ärkebiskop över hela Danmark. Han var i bittert krig med danskkungen Kristofer. I början av år 1256 anklagade kungen ärkebiskopen för att ha byggt en stad och en borg på stranden i ärkestiftet, dvs. i Skåne. Ärkebiskopen förnekade det inte utan hävdade strandrätten där han ägde marken som gick ut till havet. Stranden till det äldsta Malmö tillhörde med stor sannolikhet Bulltofta, en by som varit i ärkebiskopens ägo. Malmö omtalas också som köpstad redan år 1260. Det danska kungahuset gav då bort staden som hemgift åt sin Kristofers brorsdotter Sofia när hon gifte sig med den svenske kungen Valdemar. Det är således troligt att det är Malmö som ärkebiskopen grundlägger, troligtvis år 1254.

Händelsen med stölden av koggen utanför Malmö och om hur kung Håkon togs emot i Danmark finns beskriven i Håkon Håkonssons saga. Denna saga är en samtida berättelse om den store norske kungen om vilken det är sagt:

”Han var i sanning den siste vikingakungen”.

Den norska flottan bestod vid denna tid fortfarande av långskepp som under vikingatiden. Som gåva gav kung Håkon till kung Kristofer ett skepp med målat, randigt segel och drakhuvud . Skeppet var döpt till ”Mariasudden”.

Ärkebiskop Jacob Erlandsen fängslades senare av kungen men lyckades fly från sitt fängelse. Han kom till sin stora borg Hammershus på Bornholm men fortsatte snart till påven i Rom. Påven lade då ett ”interdikt” över Danmark, dvs. inga begravningar fick ske, ingen fick gifta sig och inga mässor skulle hållas. Först år 1274 ”försonades” kungen och Jacob Erlandsen. På hemresan mördades emellertid Jacob på ön Rügen i norra Tyskland. En armborstpil gick genom hans huvud. Kungen hade fått sin hämnd.

Malmö stads äldsta kyrka finns på stadens första sigill. Kyrkan låg där S:t Petri kyrka ligger i dag och grundades av ärkebiskop Jacob Erlandsen.

Den norske kungen attackerade Malmö med sina långskepp och tog här en kogg

Jacob Erlandsens sigill.

När svenskkungen spärrades in i Skåne

Jag mötte en dag en av Malmös innevånare från året 1389. En snackevillig typ som alla i den här staden. Han riktigt bubblade av berättarglädje. Så handlade det ju också om en märklig sak.

”Det är inte varje dag som Malmö får besök av en svensk kung. Eller ska jag säga en tysk! Och vilket mottagande! Där kom han på en häst, försedd med handbojor av järn och fötterna var sammanbundna under hästens buk. Hans son färdades bakom honom i samma ömkliga tillstånd.”

Per hattemager kunde inte dölja sin glädje när vi språkades vid om denna händelse. Per äger hus invid Färjeporten så han hade så att säga första plats när spektaklet skedde. Kungen det handlar om är svenskarnas Albrekt, bördig från Mecklenburg. Varför satt svenskkungen på en häst, fastbunden som den värste brottsling?

”Vår husbonde, drottning Margrete, har släktkrav på Sveriges tron. Hennes man, Norges kung, var ju son till svenskkungen Magnus Eriksson. Magnus var en riktig karl! Han ägde ju till och med Skåne. Den heliga Birgitta talade visserligen illa om honom men den kvinnan var maktgalen och använde religionen i egna syften.”

Jag märkte under samtalets gång att Per blev lite upphetsad när kvinnan från Sverige kom på tal. Annat var det tydligen med hans drottning Margrete:

”Nog är det märkligt att Margrete, kung Valdemar Atterdags dotter, kunnat sätta alla herrarna på plats. Nu är hon regent i både Danmark och Norge. Och nu lär det inte dröja innan Stockholm faller för hennes armé – så blir hon drottning i Sverige också.”

Det hela hade börjat med att Albrekt av Mecklenburg med sin svenska armé hade tågat ner i Västergötland för att krossa Margrete. Själv satt hon på borgen Dalaborg i Dalsland men hon hade skickliga härförare. I ett stort slag vid Åsle besegrades den svenska riddarhären. Nitton svenska riddare stupade men danskarna förlorade bara åtta stycken. Albrekt och hans son, junker Erik, togs till fånga. Vilken triumf för drottningen!

”Du förstår, Margrete förde svenskkungen till staden Lödöse vid Göta älv. En härlig hämnd på den oförskämde kungen. Du vet väl vad han en gång gav henne?”

Jag måste skam till sägandes erkänna att om detta visste jag intet.

”När vi danskar hade valt Margrete till ny regent efter hennes far Valdemar Atterdag, sände Albrekt henne en gåva. En tre meter lång och smal vässesten som man kunde slipa knivar på. Sändebudet meddelade drottningen att det var en gåva från svenskarnas kung. Eftersom hon var kvinna kunde hon inte regera men hon kunde alltid vässa sina synålar på stenen!”

Och nu hade alltså fången sjöledes kommit till Malmö. En stor mängd av stadens befolkning på tretusen människor hade mött upp för att se mannen förnedras. Fångarna, ledsagade av drottningens soldater, försvann snabbt ut genom Söderport.

”Nu ska de två höga fåglarna sättas i en bur som passar dom. Ute på Lindholmens borg har man inrett ett fångrum högst upp i det höga borgtornet.”

Per hattemagare myste, liksom alla andra Malmöbor. Drottning Margrete kunde känna sig lugn. Malmöborgarna var henne lojala mot svenskar och annat hemskt folk.

Per hattemager är en riktig snackevillig typ.

Drottning Margretes gravskulptur i Roskilde domkyrka.

Albrekt av Mecklenburg från samtida bild.

Här finns lite fakta till artikeln

Efter det att drottning Margretes make, kung Håkon av Norge, dött år 1380 blev deras son Olof regent. Olof dog emellertid hastigt på Falsterbo slott år 1387. Margrete grep då makten i både Danmark och Norge. Hon ansåg sig också ha rätt till Sveriges tron eftersom hennes man var son till kung Magnus Eriksson, som tvingats fly från Sverige när Albrekt av Mecklenburg erövrade kungamakten.

Historien med vässestenen kan ha en historisk sanning. Invid drottningens grav i Roskilde domkyrka fanns fram till svenskkungen Karl X Gustafs erövring år 1658 en lång vässesten. Denna stals av kungen och finns numera i domkyrkomuseet i Uppsala där också drottningens klänning förvaras. Klänningen ska också ha tagits från graven.

Albrekt av Mecklenburg hade 1389 regerat Sverige i 25 år. Nu inspärrades han och sonen på Lindholmens riksborg strax öster om Svedala. Här satt de i hårt fängelse i sju långa år. Deras frigivande lade grunden till den så kallade ”Kalmarunionen”, en fredsunion mellan Nordens riken.

Rena släktfejden

Kampen om den svenska tronen var en riktig släktfejd som passat i en modern TV-såpa. Valdemar Atterdag av Danmark hade fört en hård kamp mot Magnus Eriksson av Sverige. Magnus hade köpt Skåne och var från 1340-talet fram till år 1360 Skånes rätte kung. Detta år ankrade Valdemar Atterdag med en stor flotta av koggar på Malmö redd. Staden intogs och ett halvt år senare tillhörde Skåne åter Danmark.

När Magnus Eriksson fick problem med de svenska herremän som ville avsätta honom, vände han sig till sin fiende Valdemar. Valdemars dotter och Magnus son Håkon gifte sig i Köpenhamn år 1363. Håkon var kung över Norge.

Valdemar Atterdag gifte bort sin andra dotter med Henrik, son till den gamle hertig Albrekt av Mecklenburg. Detta par fick en son. För att få hjälp mot de andra tyskarna lovade Valdemar Atterdag att denne, hans dotterson, skulle bli kung i Danmark när han själv dog.

Albrekt den gamle hade emellertid ytterligare en son, döpt Albrekt även han. Med faderns hjälp blev ”Albrekt den unge” kung i Sverige. Han förde krig mot danskarna. Bland annat belägrade kung Albrekt med hela den svenska armén under en vinter Lindholmens borg utanför Malmö. Svenskkungen kunde dock inte inta borgen. Nu hände sig det att Valdemar Atterdag bröt sitt löfte och insatte sin dotter Margrete som efterföljare i stället för kung Albrekt av Sveriges brorsson. Kung Albrekt, hans bror Henrik och hans far Albrekt den gamle blev då tämligen sura.

År 1389 kom kung Albrekt så äntligen in på Lindholmens borg som han belägrat långt tidigare. Men nu som hans brorshustrus systers fånge. Hängde ni med? Hängde du med i denna berättelse? Tala om krångliga medeltida släktfejder bland de nordiska kungligheterna!

När piraterna slog till i Stockholm

Ola Nilsson hade kommit ner från Stockholm. Det var länge sedan sist. Ola är köpman och nära vän med många av Malmös handelsmän. Varför han kommer seglande en gång om året är mig en gåta. Hans pälsverk borde betinga ett högre pris i Lübeck eller Stralsund. Den här gången hade han dock andra saker med sig än bara varor.

-”Har ni hört vad som hänt! Hemska saker i Stockholm. Kom hit ska jag berätta så öronen trillar av er.”

Det blev snabbt en liten folkskock runt den skinntorre mannen. Det som nu berättades fick många att undra om det var frågan om en skrävlarhistoria.

”När drottning Margrete besegrat kung Albrekt av Sverige och tillfångatagit honom började danskarna belägra Stockholm. I Stockholm finns ju många tyskar med familjer och tillsammans med svenskarna kom man överens om att inte kapitulera. Mat hämtades från de tyska piratskeppen som lätt kunde komma fram till staden. Men så började man misstänka varandra och då gick det riktigt galet.”

Ola var en utmärkt berättare och hans röst tillhörde inte de svaga – den var bullrig, rå och ingav respekt.

”Tyskarna bildade ett hemligt gille som de kallade för hättebröderna. Man började gå klädda i brynjor, hade alltid vapen till hands och gick för det mesta i grupper. Min granne var själv tysk och plötsligt började han ställa konstiga frågor. Jag såg nog också att han ofta smög sig ut i nattmörkret fast det inte var tillåtet.”

Nu hade gruppen runt Ola blivit stor. Också några tyska köpmän hade anslutit. En av tyskarna kunde uppenbart svenska och översatte för de andra. Intresset var på helspänn. Vad skulle nu avslöjas?

”En dag grep tyskarna alla stadens svenska borgmästare och rådmän. Det var hättebröderna som slagit till. Ja, det var många andra som man också släpade ut ur sina hus och in på slottet Tre kronor. Här har det sagts mig att de spärrades in i de djupaste fånghålorna. Tyskarna anklagade dem för att vilja överlämna staden till danskarna.”

”Men nu kommer det värsta. – En natt förde man ner alla fångar, man säger att det var närmare hundra stycken, till småbåtar som låg vid vattnet. Så rodde man bort med dem till Käpplingeholmen. Alla hade bakbundna händer. På ön stod en stor trälada. Så samlade man in dom. Dörrarna stängdes … och ladan brändes ner.”

”Vad är det för rövarhistorier du berättar!”

Tyskarna bland åhörarna har blivit märkbart upprörda och aggressiva. Några försöker till och med att tränga sig fram för att slåss med svensken. Ola får skrika för att göra sig hörd.

”Det är sant. Min granne var själv med och har berättat. Han kom till mig på morgonen och skämdes men han hade inte kunnat göra något. Man mördade alla genom att låta dem bränna inne. Det hände på hösten för några år sedan – hösten 1389 måste det ha varit.”

Tillsammans med några kamrater tvingades nu Ola, han som kom från Stockholm, att sätta sig i säkerhet genom att hastigt avlägsna sig från gruppen.

”De där Stockholmarna är ena riktiga storskrävlare”, sa en äldre man bredvid mig. ”Lita aldrig på sådant folk.”

Jag tror dock att det hemska Ola berättat var sant!

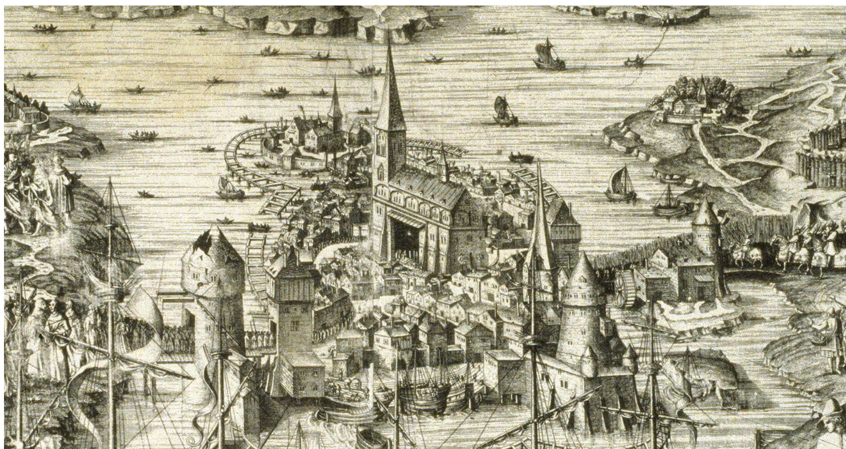

Ola var en utmärkt berättare och hans röst tillhörde inte de svaga - den ingav respekt.

Här finns lite fakta till artikeln

Nej du, gamle man! Den här gången hade faktiskt stockholmaren rätt. Det hela står berättat i en medeltida handskrift från Vadstena kloster. Hättebröderna slog till och lamslog hela den svenska stadsledningen genom att fängsla Stockholms höga herrar. I nattens mörker fördes dessa, ett sjuttiotal, ut till våra dagars Blasieholme – dåtidens Käpplingeholme. Så här berättar ett ögonvittne:

”Eld upptändes men en präst som då skriftade dem, svor att de var oskyldiga. Tyskarna band dem och satte eld på huset där de var på natten, medan allt folket i staden sov. Och då hände ett stort järtecken. Tordön dånade och regn strömmade så att de inte visste annat än att staden och folket skulle förgås, alla gator var fulla av vatten och ingen tordes gå ut, förrän ovädret var över.”

Stockholm under medeltiden.

Tyskarnas maktövertagande i Stockholm gjorde att staden kunde uthärda många år av belägring. Mat fördes hela tiden in av mecklenburgska sjörövare, de s.k. ”viktualiebröderna”. Dessa härjade våldsamt i Östersjön och Öresund. Varje år hade man mer än etthundra piratskepp med mer än femtusen pirater ute till havs för att plundra.

Mörkökanonen från 1300-talet.

Sjörövarna som kom till Malmö

”Ett väder för småknytt och trolldom! Kallt och blött. Hej!”

Det dryper av väta från mannen som slagit sig ner framför mig. Yllekläderna avger en frän doft i värmen från den öppna spisen. Vi är nästan ensamma på krogen. Det är fortfarande morgon vilket förklarar bristen på gäster. Endast några köpmän sitter vid ett angränsande bord. Här nere i valven under rådhuset är det dunkelt, de små fönstergluggarna släpper inte in mycket ljus. En krogpiga stirrar sömnigt på oss. Det är dags att beställa.

”Ge hit två pryssing!”

Har vi nu ändå tagit oss ner i rådhuskällaren kan vi lika bra dricka tyskt starköl. Av Malmös alla krogar är det ju bara i den här källaren man kan njuta sådant.

”Du vet väl att all vinst från krogen går rakt ner i rådmännens och borgmästarnas fickor. Själv tjänar jag gott på det.”

Mannen framför mig skrattar. Anders Mortensen, rådman i Malmö, håller på att både tina och torka. Jag har stämt möte med honom för att få veta vad som egentligen hände i Malmö sommaren 1393.

”När svenskkungen Albrekt spärrats in på Lindholmens borg utanför Malmö 1389 blev det farligt. Vi väntade bara på de tyska piraternas anfall. Varför skulle Malmö skonas när de bränt andra städer? Och mycket riktigt. En dag kom en fasligt massa skepp och ankrade ute på redden.”

Nu fick jag höra en äventyrlig historia. In i staden hade hundratals tyskar strömmat in, beväpnade med armborst, svärd och träklubbor. Plundringen satte igång. Snart hade man tänt eld på några hus. Piraterna var inte nådiga att tas med. Bytet de fick i husen var ju magert. De flesta borgarna hade sedan länge grävt ner sina dyrbarheter.

”Situationen blev riktigt allvarlig. Då kom de tyska köpmännens ålderman Dietrich van Hoch ridande så löddret flög runt hans häst. Han fick tag i piraternas ledare och tillsammans lyckades man stilla plundringen.”

”Hur kunde Dietrich lyckas med detta konststycke?”

Bordsgrannen stirrade misstroget på mig. Min kunskap om Malmö och dess innevånare var tydligen förfärligt bristfällig.

”Dietrich är ju ålderman för Rostockergillet i staden. Piraterna kom från den tyska staden Rostock. De kunde ju inte plundra sina egna bröder. Fattar du!”

Givetvis har det varit så. Det borde jag veta. Rostockgillet var ju en sammanslagning av rika köpmän som varje år kom till Malmö för att handla. Gillet var så rikt att man byggt två stora tegelhus bredvid Helgeandshuset, stadens sjukhus. Denna gård, ”Rostockergården”, var nu en av de präktigaste i Malmö.

”Piraterna avseglade efter att ha stulit och slaktat de flesta av stadens kreatur. De tog sig över till Köpenhamn. Här hade innevånarna bättre försvar. Inte tusan kunde sjörövarna ta sig in där, trots hård belägring. Sedan bar det av upp till Bergen i Norge. Den staden blev en rykande ruin.”

Nu förstod jag bättre. En stor strandmur håller just på att byggas här i Malmö. Antagligen ett resultat av sjörövarnas attack på staden för sju år sedan. Muren kommer att bli väldigt lång, någon har sagt att sträckan motsvarar mer än tvåtusen steg.

Pryssingen var uppdrucken. Mannen framför mig reste sig och tog farväl. Vad jag, som kommer från framtiden, vet men som inte han visste när han försvann uppför trappan var att han tjugo år senare offentligt skulle bli bränd på bål. Han hade förfalskat kungliga brev. Men det är en annan historia.

Det dryper av väta från den sure mannen som slagit sig ner framför mig.

Här finns lite fakta till artikeln

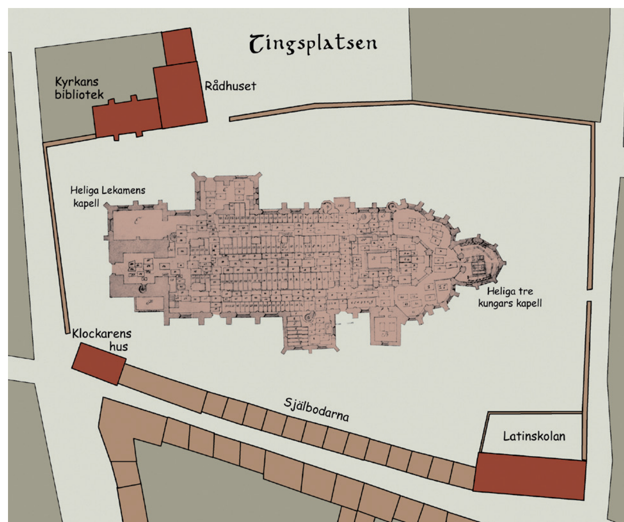
Redan i Malmös äldsta rådhus, vilket låg mellan S:t Petri kyrka och Östergatan, fanns det en krog i källaren. Rådhuskällaren var under medeltiden den enda krog i Malmö som fick servera utländskt öl över disk. Detta importerade öl var mycket starkt. I Malmö fanns det en mängd olika märken att välja på: Emmest från Einbech vid Hannover, Barnost från Bart i Pommern, Hamborg öl, Momme från Braunschweig, Danst öl från Danzig, Sondest öl från Stralsund, Rostocker öl och så Pryssing som var ett preussiskt öl.

Enligt tyska källor från år 1393 attackerades Malmö av de tyska piraterna, ”viktualiebröderna”, och staden blev bränd. Samtidig försökte de tyska sjörövarna inta Köpenhamn men detta misslyckades. I stället seglade man till Bergen i Norge och plundrade och brände denna stora handelsstad.

Malmö saknade under piratkriget på 1390-talet försvarsverk runt själva staden. Endast borgen ”Flynderborg” ute på stranden gav skydd. Direkt efter kriget började man därför uppföra den 1800 meter långa strandmuren av tegel. Muren gick från nuvarande Malmöhus utmed Norra Vallgatan fram till Drottningtorget. År 1405 omtalas muren för första gången men det tog lång tid att bygga den. Så sent som år 1517 täppte man till några sträckor som då endast hade en träpallisad.

Rostockergillets gård med två tegelhus låg på det nuvarande nordöstra hörnet av Stortorget, mitt framför Residenset. Gillet var ett av många utländska gillen, eller föreningar, i Malmö under medeltiden. Genom dessa föreningar kunde de utländska köpmännen bättre hävda sig mot Malmöborgarna. Ett annat handelsgille var Tyska kompaniet. Det hade sin gård i Isak slaktaregata strax invid Stortorget.

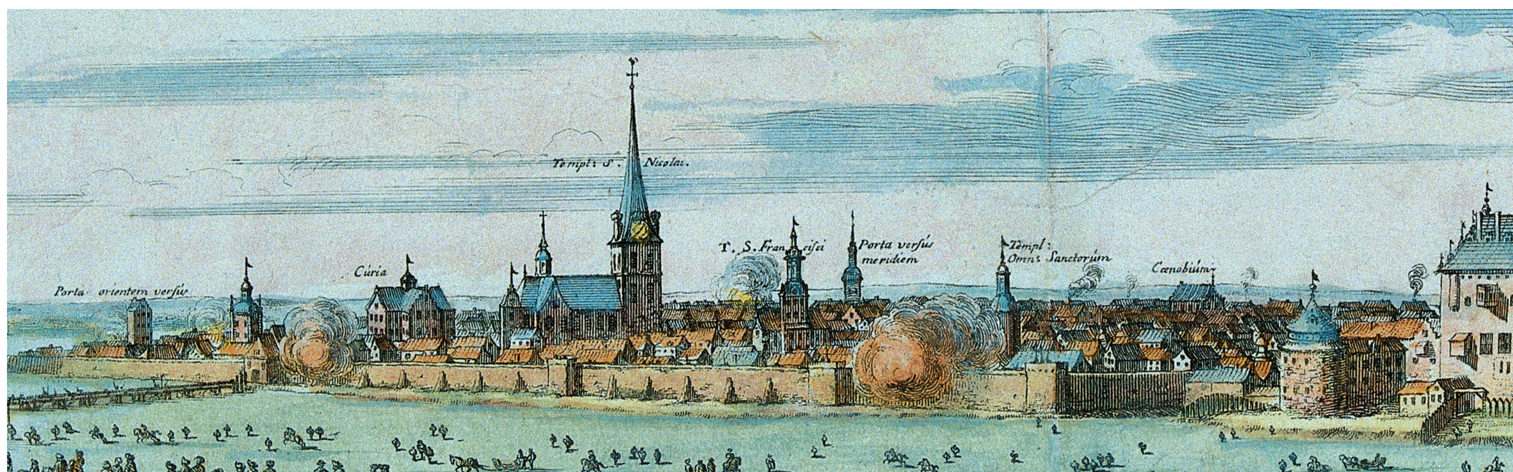
Det fanns också ett Stettinergille. Till detta anslöt sig köpmän från Stettin. Deras gilleshus låg vid Västergatan. Många av de danska köpmän som kom till Malmö tillhörde säkert det danska kompaniet. Än i dag finns deras hus bevarat invid Kompanigatan bredvid rådhuset.

Malmös äldsta rådhus låg norr om S:t Petri kyrka.

Rester efter den medeltida strandmuren har ofta kommit fram vid grävningar i Norra Vallgatan.

Malmö hade en ståtlig strandmur från medeltiden. Här ses den på en bild från 1600-talet.